

Lucy Keating

Te duc unde va?

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

CORINTEENS

Capitolul 1

DACĂ M-AI ÎNTREBA DESPRE ORAȘUL MEU, CHESTER FALLS, Massachusetts – deși, sincer, nu sunt sigură de ce ai face așa ceva, pentru că asta ar însemna să știi cumva că există –, te-aș îndruma mai întâi către ziarul local. Ultima pagină a *Chester Falls Gazette* oferă o trecere în revistă a tuturor infracțiunilor care au avut loc aici în săptămâna în curs, iar printre ele s-au numărat și următoarele incidente:

Pe 22 octombrie, un câine ciobănesc bătrân de la o fermă din apropiere a intrat în casa unei femei și a refuzat să mai plece. Poliția n-a reușit să scoată animalul afară, așa că, în următoarele trei ore, acesta a rămas acolo, pe canapeaua cu două locuri, uitându-se la televizor, până când a venit stăpânul lui și l-a ademenit acasă cu o bucată de șuncă de curcan.

Pe 19 februarie, o alpaca extrem de iubită a scăpat din țarc și a alunecat în mijlocul lacului George, care era înghețat, de unde a trebuit salvată de un echipaj format din patru persoane.

Pe 20 aprilie, o apelantă disperată a pretins că o persoană periculoasă a intrat înarmată în casa ei. S-a dovedit că era soțul său, care își pierduse cheile după ce băuse prea multe beri în timp ce se uita la meciul echipei lui preferate, din finala Cupei Stanley, și care adusese cu el acasă o crosă de hochei.

Și, preferata mea, 5 mai, când a fost transmisă prin SMS o avertizare meteo cu privire la condițiile de drum alunecos după ce un camion care transporta 3 000 de kilograme de lapte bătut s-a răsturnat pe Route 2.

Fascinante chestii! Știu.

De fapt, există *un* motiv pentru care s-ar putea să fi auzit de Chester Falls: este locul de origine al plăcintei cu sirop de arțar care a fost făcută pentru prima dată de Maddie Baker în 1892, iar acum este vândută în supermarketurile din toată țara. Dacă nu ați auzit niciodată de plăcinta cu sirop de arțar, atunci ar trebui să vă spun două lucruri: Unu, este fantastic de delicioasă, cu un blat din biscuiți cu melasă, sirop de arțar și frișcă, și doi, este esențială pentru economia orașului nostru. În fiecare an, aproape 100 000 de plăcinte sunt expediate în toată țara. Iar eu știu asta, pentru că în ultimii cinci ani tatăl meu a fost responsabil de livrarea la timp a tuturor acestor pachete – când nu se uită la televizor, nu citește romane de spionaj într-un fotoliu confortabil din livingul nostru și când nu pretinde că într-una din zilele astea se va întoarce la sculpturile din lemn care cândva l-au făcut celebru. Totuși, nu pot spune că îl învinovățesc cu adevărat pentru că își pierde vremea pe aici. Chester Falls este grozav! Doar că nu sunt prea multe de făcut în el.

— *Vii la petrecerea asta, Charlie! îmi zice Sydney vineri seară în timp ce o luăm la stânga pe Route 102 și apoi spre nord, către lac.*

Sydney e cea mai bună prietenă a mea încă de la grădiniță, de când tatăl ei a devenit doctorul orașului nostru, iar eu am intrat de urgență în cabinetul lui după ce tocmai mâncasem o sticlă întregă de Tylenol masticabil și vomitasem pe tot covorul, înainte să mi se facă spălături stomacale. În loc să râdă de mine, Sydney, care se juca în cabinet, a venit și mi-a dat țestoasa ei de pluș. Asta, îmi place să cred, explică de ce *încă* suntem

prietene, chiar dacă acum suntem mai diferite ca niciodată. Mie îmi place să fac plimbări lungi prin pădure, să merg la muzeul de artă modernă din New Winsor ca să desenez, să mă gândesc excesiv la problemele mele până mi se face greață și să ascult toată muzica obscură pe care o găsesc. Sydney preferă să stea acasă, să învețe tehnici complicate de design de unghii, să se uite la videoclipuri cu oameni care gătesc mâncare în miniatură și să facă exerciții de întărire a feselor pe Instagram Live.

Nu suntem mereu pe aceeași lungime de undă, însă practic aș face orice pentru ea.

— Când am zis eu că nu mă duc? o întreb în timp ce mă joc cu aerul condiționat.

E prima săptămână din aprilie și parcă e vară. Prefer toamna, când copacii din orașul nostru de munte se schimbă în aproape toate culorile curcubeului. Înainte să se instaleze frigul, iar să scoți nasul afară e ca un șoc, la fel de bine ai putea să te scufunzi într-un lac înghețat, în costum de baie. Lucru pe care oamenii chiar îl fac în orașul ăsta și poartă numele de Clubul Pinguinilor Fericiți.

— Exact acolo mergem acum, îi spun lui Sydney, care se uită pe geam.

— Îți plăcea să mergi la petreceri, oftează ea, de parcă am fi un cuplu căsătorit pe punctul de a divorța.

— Încă îmi place!

— Serios? Pentru că la ultimele la care am fost abia dacă ai scos o vorbă, apoi ai plecat mai devreme, pentru vreo cursă.

Deschid gura să răspund, dar nu știu ce să spun. Adevărul este că în ultima vreme nu prea am mai avut chef. M-am simțit ca atunci când aștept să se încarce browserul. Ca atunci când termin primul sezon al unui serial bun, iar sezonul al doilea încă nu a apărut.

— Pot să mă bag și eu în discuție? intervine de pe bancheta din spate Reggie, vecinul meu în vârstă de paisprezece ani.

E atât de mic, încât am uitat că e acolo.

Sydney se întoarce să se uite la Reggie.

— Nu! Îi răspunde. Nu poți să te bagi în discuție.

— De ce nu? vrea Reggie să știe.

— Pentru că ești boboc, de-aia, răspunde Sydney, de parcă asta ar explica totul.

Și, sincer, *ar trebui* să explice totul. Deși nu îmi place, mă văd silită să intervin:

— Sydney, Reggie e un client care plătește, la fel ca tine. Dacă el vrea să ia parte la conversația noastră, poate s-o facă.

Îi arunc o privire care spune: „O să ignorăm orice are de spus.”

— Îmi plăcea mai mult când a apărut aplicația și puteai să iei un singur client odată.

Sydney își încrucișează brațele la piept. Aplicația la care se referă este Backseat și e singurul mod în care Sydney, una dintre cele mai populare fete din clasa a XI-a, și Reggie puteau să ajungă vreodată în aceeași mașină, cu atât mai puțin în drum spre aceeași petrecere.

Backseat a fost creată ca un proiect de clasă de către câțiva elevi de a XII-a, cu doi ani în urmă. Ca efort de reducere a emisiilor de gaze, spuneau ei. Un gest mic și semnificativ. Poate că în felul acesta oamenii de pe aici, care conduc mai ales SUV-uri și camionete, vor folosi mai puțină benzină dacă au la dispoziție alte modalități de transport. Dar toată lumea știe pentru ce este, de fapt. În anul anterior, un grup de elevi din a XI-a a avut un accident grav pe unul dintre numeroasele drumuri de munte din Chester Falls, iar unul dintre ei aproape a murit. Cu Backseat, oamenilor li se garantează întotdeauna un drum sigur spre casă.

Aplicația a devenit rapid o necesitate locală în orașul nostru, despre care s-a spus cândva că are „cel mai pitoresc drum principal din America”, dar în care supermarketul este la aproape patruzeci

de minute distanță. Adolescenții iubesc Backseat pentru că pot ajunge oriunde vor, oricând vor, fără să depindă de părinții lor, de propria mașină și chiar fără să aștepte până obțin permisul de conducere. Părinții o adoră pentru că în sfârșit pot avea din nou o oarecare viață, fără să-și mai târască după ei copiii prin tot orașul, la școală, la antrenamente și la petreceri în pijamale. Și, cel mai important, copiii au cu ce să se întoarcă acasă în siguranță după o seară în oraș.

Mie îmi place pentru că, fiind una dintre cele mai bune șoferițe ale Backseat din orașul nostru, mă ajută să-mi câștig banii pentru o vară de neuitat.

— Dar clienții unici au făcut cursele de două ori mai scumpe, îmi spun lui Sydney. În felul ăsta, toată lumea poate folosi aplicația.

— Da, dar acum o să ajung la cea mai tare petrecere de primăvară alături de un pitic, murmură Sydney.

— Asta e o jignire, rostește Reggie de pe bancheta din spate, aruncând o privire spre ea, prin ochelarii cu lentile groase.

— Ei bine, am un rating aproape perfect și aș vrea să-l păstrez așa, îmi spun lui Sydney. Apropo, Reggie, pot să-ți ofer o bomboană cu mentă?

— Poți.

Reggie își lasă un braț subțirel pe scaunul din față și ia una. Apoi, din păcate, continuă să vorbească:

— Sper să mă giugiulesc cu cineva în seara asta.

Eu și Sydney facem o grimasă una către cealaltă.

— Conduci mult, Charlie? continuă Reggie.

Încuviințez din cap.

— Încerc să pornesc aplicația ori de câte ori urc în mașină. Bani ușor de câștigat.

Reggie bagă bomboana în gură.

— La ce îți trebuie atâția bani?

În mod normal, i-aș spune lui Reggie că pune prea multe întrebări. Dar trebuie să-mi păstrez ratingul ridicat. La finalul fiecărui trimestru, Backseat le oferă un bonus celor mai buni șoferi din oraș, și chiar mi-ar prinde bine. În plus, luna trecută mi s-a întâmplat ceva neașteptat și nici măcar n-a fost din vina mea. Ar fi trebuit să fie doar un calificativ prost; în schimb, am primit un avertisment de încălcare a siguranței. După doar două din astea, ești suspendat.

Îl studiez pe Reggie în oglinda retrovizoare. E micuț și cu ochii mari și se simte foarte bine în pielea lui. Nici măcar nu știu cum de a fost invitat la petrecerea asta. Liceul nu l-a dat încă peste cap. Poate la anul. Cu siguranță, anul viitor își va pune întrebări existențiale.

— Dă-mi voie!

Sydney rânjește. Se întoarce spre Reggie.

— Charlie economisește pentru Marea Călătorie. Călătoria spre marele necunoscut, dacă vrei.

În oglinda retrovizoare, îl văd pe Reggie încruntat.

— Moartea?

Pufnesc.

— Nu! exclamă Sydney. Iisuse! Pleacă într-o călătorie *adevărată*. O călătorie cu mașina.

— Super! face Reggie, cu bomboana de mentă în gură. Unde? Mă aplec peste volan, de parcă m-aș uita la indicatoare, deși aș putea să conduc prin Chester Falls și legată la ochi.

— Chiar așa, Charlie.

Sydney își ridică privirea din telefon, să se uite la mine cu prefăcută nedumerire.

— Unde?

Îmi dreg vocea.

— De fapt, nu știu unde. Tot ce știu este că vreau să călătoresc puțin. Să văd cum e viața dincolo de Chester Falls.

Sydney oftează.

— Charlie vrea doar să afle cine este. Și crede că plecarea în altă parte o va ajuta să afle asta.

— Nu e adevărat! mă apăr și clatin din cap. Iubesc Chester Falls! Vreau doar să văd cum trăiesc alții. Cum sunt alte orașe. De la New Orleans la Seattle.

— Charlie vrea să devină arhitect, explică Sydney. Așa că dorește să vadă toate clădirile de pe pământ.

— Nu pe toate. Doar pe cele mai interesante și mai importante, replic. Poți veni oricând cu mine, să știi.

— Nu, mulțumesc, mă simt bine aici!

Sydney lasă în jos oglinda din dreptul pasagerului și își verifică luciul de buze.

— Pot să vin și eu? întrebă în sfârșit Reggie, după o pauză lungă.

— *Nu!* sărim și eu, și Sydney în același timp.

Apoi ne uităm una la cealaltă și izbucnim în râs.

Capitolul 2

— **D**AAAA! EXCLAMĂ TUCKER CU BRAȚELE RIDICATE DEASUPRA capului când intrăm pe ușă la petrecerea lui, iar locul e deja ticsit de lume.

Mama și tatăl lui Tucker au o afacere cu antichități care îi poartă prin toată țara, livrând bidoane vechi pentru lapte și uși vechi de un secol, ceea ce înseamnă că Tucker dă multe petreceri. Cam în fiecare weekend. N-ar recunoaște-o niciodată, dar cred că îi este frică să stea singur aici, în pădure.

Acum bate cuba cu mine de două ori, apoi își potrivește șapca.

— Slavă Domnului că ai venit! Credeam că te-ai dus să faci vreo pictură murală gigantică sau să tricotezi un alt pulover ciudat ori ceva de genul ăsta.

Îl înghiontesc ușor.

— Când ți-am făcut aia, n-ai zis că e ciudată, îi zic, arătând spre șapca lui. De fapt, sunt destul de sigură că o porți în fiecare zi.

— Categorie! intervine Sydney, trecându-și mâna peste o sculptură din lemn reprezentând o pasăre uriașă.

— Nu o atinge! o avertizează Tucker. E din 1952. Valorează cam 7 000 de dolari.

Sydney se preface că îi vine să vomite.

— *Asta?*

Tucker ridică din umeri, întorcându-se spre mine.

— Ador șapca asta, zice el și își pune un braț în jurul umerilor mei. Ești atât de creativă, că mă ia cu amețelă! Asta vrei să auzi?

Încuviințez din cap.

— Sincer, da.

Tucker chicotește.

— Totuși, mai important decât asta, avem o problemă.

Arată spre colțul unde Tessa și Marcus au încă una dintre cercurile lor, lângă piscină. Rimelul Tessei e întins de parcă ar concura la *Bachelor*¹, iar Marcus pare epuizat.

Oftez din greu.

— O, Doamne!

— Da, murmură Tucker. Crezi că o să te descurci? Chiar strică atmosfera.

Mă uit la Sydney, care își dă ochii peste cap, în semn de „parcă avem de ales?” La urma urmei, e cea mai bună prietenă a noastră.

— Ar putea fi îndrăgostit de tine mai mult de-atât? zice Sydney în barbă în timp ce ne îndepărtăm.

— Asta a fost acum o veșnicie, răspund cu indiferență în timp ce ne îndreptăm cu viteză spre Tessa și suspinele ei.

Eu și Tucker ne-am sărutat o dată la o petrecere, iar asta e cea mai lungă relație pe care am avut-o eu vreodată. E drăguț și are suflet mare, dar întotdeauna va fi doar tipul care ia o mușcătură uriașă din hamburgerul meu înainte să mănânc și eu. Tipul care trage părțuri, doar ca să se amuze.

— Nu și pentru *el*, zice Sydney. Nu toată lumea poate avea inima de gheață a lui Charlie Owens.

Ridică o sprânceană spre mine, dar atenția ne este atrasă înapoi la piscină, la auzul vocii enervate a lui Marcus:

¹ *Burlacul*, reality-show american despre întâlniri și relații (n. tr.).

— Chiar. Nu. *Făceam*. Nimic! zice el printre dinți.

— Ba. *Făceai*. Marcus! Crezi că sunt proastă? De parcă nu am văzut toate like-urile ei la pozele tale? De parcă nu ți-am văzut comentariile de pe contul ei de Finsta¹? Exact, l-am găsit.

Tessa face un pas în față și îl împinge.

Marcus închide ochii o clipă. Apoi se întoarce spre noi exact când ajungem la ei.

— Puteți face ceva în legătură cu asta?

— *Asta?* zice Tessa. A, pentru că eu sunt problema acum? Chestia care trebuie rezolvată. Te-ai gândit vreodată la faptul că nu aș fi chiar atât de scorpie dacă m-ai trata frumos, în primul rând?

Dar vreunul dintre voi s-a gândit vreodată că ar fi trebuit să vă despărțiți acum o veșnicie? zic și eu în gând. De ce oamenii își împing constant relațiile dincolo de momentul când ar trebui să le încheie?

— În fine! exclamă Marcus, clătînând din cap.

Apoi pleacă. Dar nu ajunge prea departe, pentru că Tessa face un pas lung înainte și îl împinge direct în piscină. Într-un ropot de aplauze și pe fondul exclamațiilor indignate ale lui Marcus, Tessa se întoarce spre noi, cu o expresie îmblânzită.

— Bună! Categorie Marcus mă înșală.

— Bună! îi zicem și noi și o îmbrățișăm în timp ce ea izbucnește în lacrimi.

— N-o spune! se vaită Tessa o jumătate de oră mai târziu, încă smiorcăindu-se, în timp ce stăm cu picioarele încrucișate pe o canapea de catifea roșie din biblioteca părinților lui Tucker.

Tessa e fiică de fermieri. Îi plac florile proaspăt tăiate, blugii vintage și toți puii de animale de pe pământ. Practic, eu și Tessa suntem

¹ Termen argotic pentru „cont fals de Instagram” (*fake Instagram*) (n. red.).

prietene de când ne-am născut, de când mamele noastre s-au cunoscut în timp ce, gravide fiind, înotau în piscina comunitară locală.

În timp ce Sydney este mai liniștită și mai calculată, Tessa nu-și ascunde deloc sentimentele. Și e foarte pătimașă în legătură cu iubitul ei, cu care este împreună din clasa a șaptea. Dar se pare că Tessa și Marcus sunt singurii care nu-și dau seama că sunt tot mai diferiți.

Chiar lângă locul unde Tessa stă pe canapea, se află un struț mare împăiat, iar cineva i-a pus pe cap o șapcă de baseball. Sub picioarele noastre goale este un covor pufos. Tucker mi-a zis că pot să-i folosesc contul de Spotify pentru o vreme, iar trupa din Northampton care cântă acum răsună din toate difuzoarele din casă. În clipa asta, în această cameră mică, împreună cu cele mai bune prietene ale mele, departe de standurile cu butoaie de bere, de fotbalul de la televizor și de discuțiile zgomotoase ale colegilor mei de clasă, totul pare perfect.

— Să nu spun ce? zic și ridic din umeri, făcând-o pe proasta.

— O să-mi spui să mă despart de el. Din nou.

Clatin din cap.

— Nu pot să-ți spun cum să-ți trăiești viața, Tess. Doar că nu prea pare să te mai facă fericită. Nu pare să te facă fericită de mult timp.

Tessa își îngroapă capul între brațe.

— Nici măcar nu știu cine sunt fără Marcus.

— Niciunul dintre noi nu știe încă cine e.

Îmi dau ochii peste cap.

— Dacă am ști, ar fi *ciudat*. Dar trebuie să continuăm să căutăm, nu?

Exact când Tessa oftează, lângă tocul ușii din lemn lustruit se ivește capul unui puști. Îl recunosc pe Andre Minasian, elev dintr-a XII-a și mijlocaș vedetă în echipa de lacrosse. Plus un

schior bun, ca mulți dintre copiii din orașul nostru de munte, așa că vine doar la jumătate dintre petrecerile din fiecare an pentru că e mereu plecat la competiții. Dar când apare, se distrează. La greu. Bârfele despre Andre Minasian abundă. De exemplu, atunci când s-a îmbătat la o petrecere, s-a urcat în căsuța din copac a fratelui cuiva, a ridicat scara ca să nu mai poată urca altcineva și aproape a murit de frig acolo. Sau atunci în pădure când a pus la cale o complicată cursă cu obstacole pentru ATV-uri, și s-a lovit la cap, nu i-a spus nimănui, iar apoi a leșinat în timpul unui meci de lacrosse. Niciodată nu mi-am dat seama dacă e doar genul căruia îi place adrenalina sau e idiot, pur și simplu, și mă îndoiesc că voi afla. Sunt destul de sigură că nu avem nimic în comun.

— Ce trupă e asta? întreabă Andre, strâmbându-se ca să audă mai bine.

— The Moors! strig surprinsă, dar și oarecum încântată, întrucât mă bucur că îi place cuiva de aici muzica mea.

Andre se uită la mine, dând din cap în timp ce ascultă, iar eu sunt pe cale să îi spun că, dacă îi place, îi pot recomanda și altele, când el zice pe un ton de parcă s-ar fi gândit serios la asta și tocmai ar fi ajuns la o concluzie:

— ...e cam nașpa.

Sydney și Tessa încearcă să își stăpânească râsetele în timp ce Andre iese din cameră, spunând ceva despre faptul că ar trebui schimbată muzica, pentru că „putem mai mult”, și simt cum mi se înroșesc obraji. Vreau să alerg după el și să-i spun că, de fapt, *el* e nașpa, că n-ar recunoaște ceva bun nici dacă l-ar mușca de curul lui tonifiat de schior, dar simt că nu i-ar păsa. Andre e unul dintre acei oameni a căror bună dispoziție pare de nezdruncinat. Și poate că asta mă enervează cel mai mult.

Sydney ne amintește de problema noastră.

— Tu știi exact ce vrei să fii, Charlie. O arhitectă șmecheră, cu un birou elegant din marmură și un asistent pe care să îl folosești pe post de taburet.

Pufnesc.

— Bine, unu, ăsta nu e deloc genul de arhitectă care vreau să fiu. Și doi, poate că știu că vreau să fiu arhitectă, dar cu siguranță nu știu cum o să ajung acolo.

— Cornell, *dob!* zice Sydney plictisită în vreme ce ronțăie un chips. Cel mai bun program de masterat de cinci ani din țară. Nu asta ne spui tu mereu?

Ridic un deget.

— Cu oribila rată de acceptare de zece procente, nu uita!

Amândouă mă privesc încrezătoare.

— O să intri, zice Tessa. Și, răspunzând la întrebarea pe care nimeni nu a pus-o cu voce tare: Și vei primi și o bursă.

Tessa vrea să meargă la UMass, care e la distanță de o oră și un pic, astfel că poate urma cursurile și în același timp da o mână de ajutor la fermă. Sydney țintește spre Howard, una dintre cele mai bune universități HBCU¹, unde s-au cunoscut părinții ei. Cu notele pe care le are, va reuși. Iar după ce a crescut în Chester Falls, care probabil că e unul dintre cele mai albe orașe de pe pământ, este încântată să ajungă în D.C.

Clatin din cap.

— Deocamdată, mă duc la prezentarea de mâine.

Arunc o privire la telefon și observ cât e ceasul, tocmai când se aude un țuiit.

¹ Historically Black Colleges and Universities, instituții de învățământ superior din Statele Unite care au fost înființate înainte de Legea drepturilor civile din 1964, destinate în primul rând afro-americanilor. Cele mai multe dintre aceste instituții au fost fondate în perioada Reconstrucției și sunt concentrate în sudul Statelor Unite (n. tr.).

— Rahat! zic exact în momentul în care muzica din fundal se schimbă și începe o melodie a lui Drake.

Andre.

— Nu răspunde! se uită Sydney la mine, implorând.

— Da, te rog? zice și Tessa. Nu stăm mai deloc împreună.

— Trebuie.

Mă uit în jos la hartă. E o cursă mai lungă, de la lac până în cealaltă parte a Chester Falls.

— La ora asta, e cel puțin 25 de dolari.

— Ce-ar fi să îți dau eu 25 de dolari chiar acum și să rămâi cu noi? întreabă Sydney.

— Știi că nu pot să fac asta, îi zic, deși aș putea.

Dar urăsc să-i iau banii lui Sydney. Parcă banii pică din cer pentru ea. Noaptea trecută am dormit la ea și, în timp ce făceam pipi, înainte de culcare, m-am uitat în jur prin baie și mi-am dat seama că are vreo șase tipuri din fiecare produs de toaletă. Măști de față, loțiuni de corp,ampoane, balsam. Nu trebuie să stoarcă ultima picătură din orice sau, mai rău, să descopere că mama ei i-a folosit creionul de ochi preferat ca să noteze un număr de telefon sau să schițeze spontan un viitor tablou.

— Hei, îți amintești când era amuzantă? o întreabă Sydney pe Tessa de parcă nici n-aș fi acolo.

— Parcă-parcă, răspunde Tessa leneș, trecându-și degetele peste canapeaua din catifea.

Mă uit de la una la alta.

— Fetelor, vă cer scuze! O să mă revanșez față de voi. Trimiteți-mi mesaj dacă se întâmplă ceva interesant! Poate prind o cursă înapoi.

— Nu, n-o să te întorci! îmi zic ele deodată, în timp ce ies.

Când mă îndrept spre ușa din față, trec pe lângă Tucker și Marcus, care poartă un halat de baie roz și pare suferind.

— Te duci să faci un fel de sculptură din obiecte găsite? murmură Marcus, dar nu mă obolesc să-i răspund, pentru că nici măcar nu merită.

— Chiar pleci? strigă Tucker. Mă gândeam că am putea să mai stăm puțin.

— Altă dată, îi răspund.

Ridic telefonul în semn de explicație.

— Ai un job pe cinste, Charlie! strigă Tucker după mine. Se pare că trebuie să-mi rezerv o cursă cu tine dacă vreodată vreau să am parte de atenția ta.

— Te duc oriunde vrei, îi răspund, trimițându-i un pupic din mers.